

Iz Železnikov 12. julija. — Veselo je slišati, da se zlo povsod letos žetev dobro obnaša. Tudi okoli nas se pohvaliti smemo, da nam je dobrotna roka božja zlitne polja obilno blagoslovila. Sená pa, kakor drugej, tudi tukaj niso ravno od več nakosili, ker mu je suša o svojem času rast bila prehudo zamorila, ob košnji zdaj pa dež nekoliko preveč nagaja. Cena sená je že toraj zdaj precej visoka. Upati pa je vendar, da se nam bo otava boljše obnesla, zakaj vsaki popoldan nam pohleven dežek zemljo dobro pomoči in nova trava je že na mnogih krajih tako lepo in veselo ozelenela, kakor da bi se nam bila ljuba spomlad zopet povernila. — Tudi sadja bi utegnili v naših krajih prav obilno biti; češenj nam toliko iz sosednih hribov na prodaj donšajo, da bi človek kmalo mislil, vsako gojzdno drevó je letos češnje rodilo. Tudi orehov bo toliko, da že veliko let ne toliko. — Pretekli teden so Podlonkom in v Jelovci medveda sledili; eni so še clo pravili, da je eno kravo nekaj poškodoval. To je za naše kraje, akoravno imamo v bližavi visoke gore, vendar že redka prikazen, ker ljudje stare gojzde vedno bolje posekujejo in tako jemljejo divjim zverinam varno zavetje. Zdravje se nas, hvala Bogu, dobro derži, tudi o kaki živinski bolezni ga dozdej v naših krajih ni sledú. — Toliko za danes. Z Bogom! J. Levičnik.

Iz Ljubljane. Namesto gosp. prof. viteza Pachnerja, kateri pride na Dunaj, je gosp. dr. Alojzi Valenta, sedaj višji vojaški zdravnik in asistent porodničarstva v ces. zdravn. Jožefovi akademii na Dunaji, za profesorja porodničarstva v Ljubljani izvoljen. — Nenavadna suša, ktera že več časa terpi in je v okolici ljubljanski zamorila posebno otavo, je naredila tudi, da mnogim mestnim vodnjakom vode zmanjkuje.

Novičar iz raznih krajev.

Teržaški časnik je razglasil slovesnosti, s katerimi se bo obhajal prvi prihod vozov po železnici v Terst. 27. dan t. m. med 10. in 11. uro dopoldne bo privihral prvi hlapón z Njih Vel. Cesarjem in mnogimi gostovi. Svitli škof Teržaški gg. Jernej Legat bojo blagoslovili kolodvor in železnico. Zanimivo je, kar gosp. dr. H. Costa v „Triest. Zeit.“ od ljubljansko-teržaške ceste piše, rekoč, da cesar Korl VI. je leta 1716 prvi ukazal, véliko cesto med Ljubljano in Terstom napraviti, kjer so poprej blago le nosili ali tovorili. Leta 1719 je bila že toliko dodelana, da se je še dandanašnji navadna vožnja že začeti mogla, in leta 1728 se je cesar Korl VI. že sam v kočii s šesterimi konji iz Ljubljane v Terst peljal. Niše tedaj 130 let preteklo, in vsa druga vožnja se bo začela v Terst. Tako se svet preminja in čedalje boljše svojim potrebam zadostuje. Kjer je nekdanj le tovor nosil blago in je dosihmal uboga živina véliko terpéla, bojo vprihodnje po vodenem sopúhu tirani vozovi po železnih šinah pripiskavali v Terst. — 15. dan t. m. so perve dela začeli za železnico koroško; slišali smo, da je imel ta začetek posebno slovesen biti, ker železnica bode koroški deželi v velik dobiček, zato (če je res, kar „Wanderer“ piše) so dali sreberno lopato napraviti, s ktero so vážno delo začeli. — Ker hiša za podveržene ali najdene otroke na Dunaji državni ali cesarski kasi čedalje več stroškov leto in dan prizadeva (čez milijon gold., ker vsako leto ima kakih 7 do 8000 podveržencov prerediti), se sliši, da bi se ta naprava utegnila iz cesarske prenarediti v deželno. — Zavolj poslednjih laških prekucij so začeli nekteri francozki časniki govoriti, da se bo od angleške vlade terjalo, da naj ne terpi Lodru-Rollin-a, Mazzini-ta in drugih glavarjev evropskih prekucij v svoji deželi (na Angležkem), odkodar v varnem zavetji podpihujejo žerjavico nepokoja in punta po drugih deželah. — Novi državni zbor v Parizu se ne bo pred snidel kakor v postavnem času:

januarja ali februarja. — Judom je sopen spodletelo v državni zbor angleški kot poslancóm izvoljenim biti. Veliko let si že prizadevajo za to; tabart je ministerstvo samo to reč sprožilo, pa v zgornji zbornici je bilo 139 glasov za-njo, 173 pa zoper nje predlog. — Sliši se, da turška, avstrijska in angleška vlada hočejo dovoliti zedinjenje Moldave in Vlahije, ako se vse terdnjave obéh dežel izročijo Turkom. — Od glasovitega roparja Dabeka, ki je bil pred nekimi leti strah in groza vsi poljski deželi, piše „Czas“ neko strašno zvižajo. V ječi v Kraljevcu je hudo zbolel; prosi duhovna, kateri ga obiše; ko ga duhoven zapusti, vidi čuvaj, da ropar terdo spi; ker mu pa le predolgo spi, stopi bliže in najde — merliča, pa merlič ni bil ropar, ampak duhoven, v čigar otleki je razbojnik iz ječe všel. — Kako dolgo zamore pès brez jedi in pijače živeti je unidan skušnja v Berolinu učila. Nekdo se je podal od doma na daljno pot; čez 17 dni pride domú in najde ubogega psička še živega!

Slovó

od čast. gosp. J. Grašič-a, c. k. profesorja na gimnazii Celjski.

Tiho pričakuje vsa narava temno noč.
Kadar u zahodu zlato solnčice zahaja.
Pa serce u grudih nam omamlja skrita moč,
Dviga kviško kviško do nebeškega je raja;
In kdor sence iskal prej pod hrastom ond širokom,
Se ozera zdaj na hribe zlate tužnini okom.

Gledam, stari može, solznimi i Te očmi,
Ah! ker Te, dragi oče, prijatelj zapustiti
Čas nemili in natvore zakon mi veli;
Preje pa, ko se od otca hočem še ločiti,
Molim te, prepevaj ti moža, prijazna Vilo!
Napni mične svoje strune, jih prebiraj milo.

Den pomladni vabi u zeleni mene log!
Tú donijo brezštevilnih pevcov zbrani kori;
Slušam, slišim: „Blagor, ki mu dal je Bog
Takovega brodnika po vihrajočem morji.
Ki razumom obveslaja skalo, oku skrito,
Svoje vse pripelje u deželo mirovito!“

„Srečen, ki se Scili in Karibdi ognil je,
Srečniši, sirenskega ki glasa ne posluša:
Zašel je na potu, vse zgubil Odisej vže,
Gluha vendar zapeljivem petju njega duša.
Brodi po darilo k Hesperidnem zlatem kraju,
Brodi, blažen zupustivšinas, prot večnem raju!“

„Z Bogom!“ jednoglasno kliče Tebi tužni zbor
U življenji verno obdajoče Te mladine;
Ako ravno bodeš v miru nas zapustil skor,
Serca pak hvaleznega spomin nikolj ne mine; —
Vejico posadim na predrago mu gomilo,
Slavulj pel po Tebi bode ondi pesem milo. —

J. Gersakov.

O besedi rod, a, o.

Rod-a-o znamenjuje med Belimi Krajnci polno, jako polno, stockvoll. n. p. „slive, češnje, hruške so rode“. „ajda je roda“; vendar bi se jako motil, kdor bi mislil, da je rod-a-o enako z roden-na-o, ali rodovit-a-o fruchtbar, zakaj nikoli se ne reče: „zemlja je roda“, li češnja, jablana in vsake verste sadonosno drevó je rodo, kadar se pod sadom podvija, pa tudi ajda je roda, kadar ima prav véliko dobrega zernja; nanaša se tedaj rod-a-o pri teh rečeh le na sad, pa ne na zemljišče.

Dizen, dízni, se pravi žica pri kamni med B. Krajnci. Kobe.